

Spejlet

Spejlet er ikke min eneste fjende i aften. Dem er der altid mange af, fjenderne. Men måske det er min største. Det er noget med lyset, tænker jeg. Det synes at have fokus på alle de forkerte ting. Lidt ligesom et zoom-objektiv. I ved, den slags der tydeligt fanger biens vingeslag flere kilometer væk, finder spinat imellem tænderne og som elegant fremhæver bussemanden der ellers forsøgte at gemme sig helt inde bagerst. Den modbydelige slags.

Det er ikke alle spejle der er lige slemme. De er ikke alle ens. Men alle har de samme grundlæggende mål. At finde fejl.

Med ét bliver min tankestrøm afbrudt.
Det banker på døren.

"Er du snart færdig derinde?"

Jeg kan ikke genkende stemmen, der bliver ført med en tydeligt fremtræden irritation. Måske derfor.

Hvor længe har jeg egentlig været herude? Måske er irritationen berettiget? Jeg ved det faktisk ikke.

Jeg har kun én ting i tankerne. Én eneste grund til at være her. Jeg forlod ikke de trygge rammer på værelset for ingenting. Jeg havde et mål. Jeg har et mål. En kamp der skal udkæmpes. Én eneste grund til at jeg befinder mig her, så fjernt fra min komfort-zone.

Louise.

Det banker på døren igen. Denne gang hårdere, og flere gange i træk. De sidste par slag går i ét med musikken som hamrer afsted i baggrunden. Gad vide om naboerne er blevet adviseret? Der bliver spillet virkelig højt.

"Du kan ikke gå ud sådan der" vrissler spejlet. Det er tydeligvis sådan en slags spejl. Firkantet. Og skarpt. "Og da slet ikke nu! Du kan lige så godt blive herinde. Har du overhovedet hilst på nogen? Tror du at der er nogen her der gider dig? Er du inviteret?!"

"Vi er altså andre der også skal til! Kommer du snart ud?!"

"Og hvorfor har du også taget den skjorte på?" Den er virkelig ikke god til dig. Du har da godt nok ødelagt det for dig selv, hva?"

Lort. Det er jo sandt. Jeg havde ikke kunne se det tidligere, og mit spejl derhjemme havde ikke sagt noget, men det er da helt tydeligt for mig nu.

Fuldstændig tydeligt i dette lys. Skjorten er jo alt for lille. Den fremhæver de helt forkerte ting. Fremhæver min korte overkrop og mine brede skuldre. Og farven?! Den er ikke alene helt forkert, den er direkte frygtelig. Det hele er forkert. Orange?! Helt ærligt. Og så med hvid krave? Hvem fanden køber en orange skjorte? Ja, hvem? Idiotten her.

Hvorfor havde jeg dog ladet mig selv overbevise om at det var et godt køb? Fuck dig, mor. Dig og dine triste og bekymrede brune øjne. Altid så trist. Thank God, at jeg ikke har arvet dem i det mindste, altså øjnene. Min mors figur, den har jeg til gengæld arvet. En omvandrede søk kartofler. Af hjertet tak, mor.

”Du får aldrig Louises opmærksomhed i dét outfit der – og med de skuldre!? Og hvis du går ud nu, så kan du godt glemme alt om den drøm – for evigt.”

Spejlet er ikke helt ved siden af. Det er ikke en optimal situation jeg har sat mig selv i.

”Men, måske jeg kan hjælpe med en udvej? Så slipper du for at se dem i øjnene. Dem derude. Jeg gør det gerne for din skyld. Bare gør det.” Jeg lader tanken summe et par sekunder. Spejlet har en pointe. Det er heller ikke ligefrem første gang jeg

har haft den slags overvejelser. De har fulgt mig i lang tid efterhånden, faktisk. Hvordan mon det ville føles?

Kl. er 22.03.

Jeg kan ikke huske hvornår jeg ankom her. Jeg kan slet ikke huske hvad jeg har lavet siden jeg ankom. Jeg husker faktisk kun rummet her. Og spejlet.

Men, jeg kan stadig nå at minimere ydmygelsen. Se, dét er modigt. Og positivt også. Nu er jeg kommet så langt. Jeg kan jo godt! Jeg må ud herfra. Igennem døren, og stå ansigt til ansigt med nederlaget. De pegende fingre. Det bliver hårdt, men jeg overlever. Og Louise vil måske nok høre om det, men hun vil ikke have set det. Og jeg kan forklare hende det. Finde på en god historie. Det giver mig håb. Måske har jeg stadig en lille chance.

Jeg hæver plastikkruset og tager en stor slurk. Det glider lige ned. Hvad mon der er i? Det smager sødt. Jeg kører hånden igennem håret. Det føles stadig helt mærkeligt, at der ikke er mere af det.

For bare et par uger siden havde jeg haft langt hår. Jeg klippede det af, midt i ferien. Fik nok af det hele.

Fik nok af mig selv. Ferien bød på store forandringer. Det er måske lidt stereotyp, men jeg kan godt lide det. Jeg havde også farvet det helt sort. Det var måske nok lige i overkanten, men jeg har alligevel aldrig kunne lide min naturlige farve. "Leverpostej".

Jeg tømmer kruset og kigger koncentreret mig selv i spejlet. Lidt ligesom sådan en boksefilm, I ved. Hvor hovedpersonen – den unge ukendte ´underdog´ – skal til at kæmpe den afgørende kamp. "Du kan godt" hvisker jeg motiverende. Jeg åbner en skjorteknap op. Ser det bedre ud? Det afslører at min kulør er mere end bare begrænset til ansigt og underarme. Det er måske meget godt.

Jeg har haft god tid til at være i haven over sommeren. Planer har der ikke været mange af. Opkaldene har der ikke ligefrem været rush på heller. Og mor er trist.

"Du har ikke en chance. Der er alt for langt ud herfra. Hun ser dig! Dig og din urene hud og dine skæve ører. Mit tilbud står stadig ved magt, ved du?"

Der er langt ud. Spejlet har ret. Jeg er på 1. sal, og jeg skal hen ad gangen, ned af trappen og over til hoveddøren. Forbi alle gæsterne. Og, min hud er ret fucked for tiden.

Det er fandme ikke fair at det hele er så fucked når man er teenager. Det er nu det burde være lækkert det hele.

Men, på den anden side af døren venter friheden, overlevelsen, en chance til.

Jeg tager en dyb vejrtrækning, og ånder roligt ud. "Så er det nu" mumler jeg sagte til mig selv, og lægger hånden på dørhåndtaget. I can do this.

Netop som jeg begynder at presse ned på dørhåndtaget, banker det igen.

"Hvem er det der er derinde? Vi har en hel kø af mennesker stående herude. Er du okay?"

Jeg genkender stemmen. Fuck! Jeg fryser fuldstændig. Nu er der ingen vej tilbage. Jeg kan umuligt slippe ud af det her, uden at hun vil kende til det.

Jeg træder et skridt tilbage, og sætter mig ned. Det er slut. Hvad fanden skal jeg gøre? This is it.

"Står du nu og græder?! Din forkælede møjunge. Tror du at livet bare skal være let?"

Du har selv sat dig i denne situation! Du skulle være blevet hjemme hvor du hører til!”
Pludselig stopper musikken. Nogen har slukket. Der er mange stemmer uden for døren nu. Alt, alt for mange. Hvorfor kan de ikke bare lade mig være alene?!

” *Ved vi hvem der er derude?*” lyder det fra den anden side af døren.

Endnu en velkendt stemme. Fuck altså. Jeg ved hvad den er i stand til, lige netop den stemme.
Jeg har aldrig selv stået i skudlinjen, men jeg kender rygterne. Hvordan den presser de uskyldige i jorden. De anderledes.
Knækker dem, og efterlader resterne til gribbene. Kun med ord.
Martin.

” *Nej, jeg ved det ikke. Der er ingen svar derinde fra. Tror du der er sket noget?* ”

Hvorfor fanden kan jeg ikke også bare se anderledes ud?! Ligesom Martin måske. Martin og hans perfekte frisur og de brede skuldre. De passer jo til ham!
Martin og hans forbandede anførertrøje på skolefodboldholdet. Martin og hans åbne bil og den perfekte familie.

Hvis jeg så bedre ud, ville Louise måske synes jeg var mere spændende. Så kunne jeg omvende hende.
Måske.

Og spejlet! Spejlet ville ingenting have på mig. Spejlet ville lade mig være i fred. Lade mig passere uden at hvæsse og komme med stikpiller.
Måske endda lade mig nyde livet, og komme med rosende ord. Opmuntre og bekræfte.

Der bliver pludselig helt stille derude.
De hvisker, det kan jeg høre, men hvad de siger kan jeg kun gisne om.

Hvad fanden skal jeg stille op? Få meter fra mig, kun adskilt af en gammel hvid trædør, står de – hele flokken. Louise står der. Martin står der. Martin river mig fra hinanden, det er der ingen tvivl om. Han behøver ikke engang hænderne. Hans ord er nok. Og de andre vil følge med. I ren og skær frygt vil de følge trop. For ordene kan ramme hvem som helst, når som helst. De følger helt sikkert med.

Men hey! Med et går det op for mig, at de slet ikke ved hvem jeg er? De ved ikke hvem der er herude.
De ved måske slet ikke, at jeg overhovedet er her?
Det var vist Sara der lukkede mig ind, men det har hun helt sikkert glemt alt om nu. Ingen tvivl om, at langt de fleste derude har fået en hel del genstande.

De husker ingenting, og da slet ikke mig.

Jeg har altid været den stille i klassen. Den anonyme. Også i folkeskolen. Den med "My little pony"-madkassen og den klamme taske-varme æggemad.

Jeg havde egentlig sat mig et mål om at ændre det hele da jeg skiftede. En frisk start. Men det er umuligt. Spejlet havde også fortalt mig at det var for sent, og spejlet havde haft ret. Jeg blev lammet allerede første dag.

Præcis ligesom jeg er lammet nu. Som forstenet.

Måske skal jeg bare tage imod spejlets tilbud? Det er måske nok for det bedste. Spejlet kender mig. Bare et enkelt slag, en enkelt ofring, og så; "wupti"! Så er jeg fri. Er dét det rigtige at gøre?

Pludselig er der bevægelse uden for døren. Jeg kan høre folk trække væk. Kan høre de vaklende skridt på trappen. Hvad sker der?

Der bliver stille. Alt, alt for stille.

"Jeg ved ikke hvem du er, men jeg tror du har brug for hjælp. Alle gæster er trukket i haven nu, og om 2 sekunder følger jeg efter. Så har du 5 minutter til at komme ud. Jeg lover dig, at vi bliver i haven, og at du kan liste ubemærket væk. Er du ikke ude om 5 minutter, så ringer vi til politiet. Er du ok med det?"

Martins stemme lyder alvorlig. Men ikke fjendtlig. Den lyder nærmest... anderkendende. Stilheden sænker sig igen. Jeg svarer ikke. Siger ikke noget.

Jeg kan høre hans skridt på trappen, derefter er der ingenting. Igennem vinduet kan jeg høre stemmer i haven. Nogen griner, andre taler roligt. Nogen skåler og råber.

Jeg er ikke længere i kontrol over tårerne. Jeg har ikke kontrol over noget som helst.

"Din taber. Prøv at se dig selv? Hvad skulle Louise nogensinde se i dig? Du kan jo ingenting selv!"
Spejlet har ret.

5 minutter går hurtigt.

Det er begyndt at regne udenfor, men det er alligevel stadig lunt. Et par af gadelygterne synger på sidste vers, og enkelte er gået helt ud. Det er egentlig mærkeligt, i et kvarter som dette. At det ikke er blevet fikset. Hvorfor fikser man ikke de ting, som man let kan fikse? Måske er de også midt i en forvandling, lamperne.

Det kan jo være. At de egentlig bare gerne vil være noget andet end gadelamper.

Alligevel tænker jeg, at de har det nemt. De skal ikke tage stilling til så meget. Bare lyse når det er mørkt, og sove når solen er fremme. En klart defineret opgave. Ikke alle de overvejelser, følelser, frustrationer og kampe.

Måske jeg faktisk godt gad at være en gadelampe?

Her, væk fra spejlet, finder jeg en smule ro. Jeg studerer kvarteret og suger alle indtryk til mig. Jeg forsøger at glemme Louise. Og Martin. Og alle gæsterne. Jeg forsøger at glemme alle de ting spejlet fortalte mig. Igen. Men de sidder fast. Som altid. Som brændt ind i huden. En evig last.

Jeg kan høre musikken starte op igen i det fjerne. De spiller godt nok højt.

Martin.

Martin gav mig en vej ud. Han reddede mig. Det passer slet ikke på mit billede af ham. Alle rygterne. Hvorfor gjorde han det?

Er han ikke den onde i det her? Måske er der en anden side? En side jeg ikke har set før. En side som Louise og de andre kender til.

Måske er spejlet faktisk min eneste fjende.